

[Lilli Gyldenkilde]

tale om, at det, det handler om, er, at vi skal have den dér dagpengegenerator sat ud af kraft. Ja men det, man reelt siger – og jeg kan godt forstå, man ikke kan lide at tale om det – er: nu skal kvinderne ud af arbejdsmarkedet. Vi begynder i den ende, der hedder de langtidsledige, for det er mest passende. De skal ikke gå dér og have borgerløn på højt niveau – som jeg har hørt de radikale tale om.

Man skal ikke glemme, at der da ikke er nogen, der ønsker at gå arbejdsløs. Man ønsker at have et arbejde, så man er i stand til at forsørge sig selv, og man slår kvindebevægelsen flere hundrede år tilbage, hvis dette får lov til at fortsætte, og vi skal gøre vores yderste for, at det ikke får lov til at fortsætte.

Jeg vil også sige til folk uden for dette hus, ikke mindst fagbevægelsens medlemmer, at de kan ikke sidde det, der sker her, overhørig; de bliver nødt til at reagere på det. Det er det eneste, der kan medvirke til, at vi undgår de frygtelige angreb, som vi faktisk står over for.

Min taletid er udløbet, og derfor skal jeg i anden omgang vende tilbage til, hvordan vi vil stille os til de fremsatte dagsordensforslag.

Estrup (RV):

Den 20. marts, for godt 7 måneder siden, behandlede vi her i tinget en forespørgsel med nøjagtig samme ordlyd som den, vi har på dagsordenen i dag. Jeg husker det som en god og konstruktiv debat, en opfattelse, jeg fik bekræftet, da jeg genopfriskede debatten forleden. Socialdemokratiet og SF havde ved den lejlighed vel lagt op til, at nu skulle folketinget definitivt give en nedsættelse af arbejdstiden det blå stempel uanset den manglende analyse af konsekvenserne og i modstrid med de to partiers sædvanlige understregning af den frie forhandlingsret på arbejdsmarkedet. Det var i hvert fald indholdet af den dagsorden, man i fællesskab foreslog.

I sidste ende besindede socialdemokraterne sig og stemte – trods protester fra SF – for den dagsorden, som det radikale venstre foreslog, og det samme gjorde regeringspartierne. Et stort flertal stod altså bag denne dagsorden og gav dermed indholdet ekstra vægt.

Dagsordenen understregede, at en stram indkomstpoltik for alle indkomstgrupper er nødvendig, og den pålagde regeringen at indlede trepartsdrøftelser og i tilknytning hertil dels at lade konsekvenserne af nedsat arbejdstid i såvel privat som offentlig sektor analysere, dels at behandle såvel investerings- som beskæftigelsespolitikken.

I dag står vi i hvert fald med ét resultat af denne dagsorden: et digert værk om virkningerne af nedsat arbejdstid.

Med denne politiske enighed in mente kunne man forvente, at debatten i dag skulle bruges til at gøre status, til at konstatere, hvor langt denne fælles holdning til indkomstpoltikken havde bragt os, og til at fastholde regeringen på kursen, herunder ikke mindst på kravet om at inddrage arbejdsmarkedets parter i egentlige, forpligtende trepartsdrøftelser.

Men den socialdemokratiske ordfører, hr. Svend Auken, ville det anderledes. Med en imponerende mangel på respekt for ordlyden af den forespørgsel, han selv har stillet, omtalte hr. Svend Auken i sit indlæg hovedsagelig finansloven og det forlig, som er indgået mellem regeringen og det radikale venstre. Om udviklingen i arbejdsløsheden og behovet for en arbejdstidsnedsættelse var der meget lidt at hente.

Det var ikke uventet, at hr. Svend Auken havde mange kritiske kommentarer til det indgåede forlig – det skal jeg vende tilbage til – men hvorfor nu denne hovedkulds ændring af forespørgslen indhold? Man kunne håbe på, at årsagen var, at socialdemokratiet ønskede at bidrage konstruktivt til den endelige udformning af den lovgivning, som forliget indebærer. Det ville jeg gerne tro, og det var det, hr. Svend Auken selv lagde op til. Men der er ikke meget i den seneste uges bombastiske socialdemokratiske propaganda – og jeg vil godt føje til, at kritikken her er helt anderledes unuanceret end den, der er kommet fra SF og VS – som tyder på, at konstruktivitet er målsætningen. Endelig havde man jo ikke behøvet at bruge forespørgslen i dag til det formål; det kunne gøres på adskillige andre måder, herunder ved den forespørgsel om forliget, som SF allerede har anmeldt.

Nej, årsagen er en helt anden. Det passer socialdemokratiet og LO udmærket, at opmærksomheden afledes fra overenskomstfor-